

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1021 ²	Τοῦ ἁγίου Νικολάου (Λουκ. 6,17-23) Τρίτη 6 Δεκεμβρίου 2016 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ποῦ ἔγκειται ἡ μακαριότης

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἄνθρωποι, ὅπουδήποτε κι ἂν κατοικοῦν, εἴτε στὴν Ἀνατολή εἴτε στὴ Δύση εἴτε στὸ Βορρᾶ εἴτε στὸ Νότο, καὶ σὲ ὅποιαδήποτε ἐποχὴ κι ἂν ζοῦν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μέσ' στὴν καρδιά τους ἔχουν μία ζωηρὴ ἐπιθυμία. Καὶ ἡ ζωηρὴ αὐτὴ ἐπιθυμία, ποὺ καίει μέσ' στὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων, εἶνε ὅτι **ὅλοι ζητοῦμε τὴν εὐτυχία**. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος στὰ βάθη τῆς καρδιάς του νὰ μὴν ἔχη αὐτὴ τὴ ζωηρὴ ἐπιθυμία, νὰ ζήσει εὐδαίμων, νὰ ζήσει εὐτυχισμένος.

Ἄλλ' ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι συμφωνοῦν ὡς πρὸς αὐτὸ καὶ εἶνε κοινὴ ἐπιθυμία τῆς ἀνθρωπότητος ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ εὐτυχία, ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι διαφωνοῦν ὡς πρὸς ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο εὐτυχῆ. **Τί ἄρα γε νὰ 'νε ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο;** Διχάζονται, διαιροῦνται οἱ ἄνθρωποι. Ἄλλοι μὲν λένε, ὅτι τὰ λεπτὰ εἶν' ἐκεῖνα ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο. Ἄλλοι λένε, ὅτι τὰ ἀξιώματα καὶ οἱ θέσεις εἶν' ἐκεῖνες ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο. Ἄλλοι λένε, ὅτι οἱ ἡδονὲς καὶ οἱ διασκεδάσεις εἶν' ἐκεῖνες ποὺ κάνουν εὐτυχισμένο τὸν ἄνθρωπο. «*φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ψα. 22,13 = Α' Κορ. 15,32). Κι ἄλλοι πάλι λένε, ὅτι ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶνε ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο.

Ὅμως ἐμεῖς βλέπουμε ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια, ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἐργοστάσια, ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν πλοῖα - στόλους πλοίων, τοὺς βλέπουμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴν εἶνε εὐτυχισμένοι. Ἐνῶ κολυμποῦν μέσ' στὰ πλοῦτη τους, εἶνε **δυστυχισμένοι**. Καὶ μερικοὶ ἀπὸ δαύτους – ὅπως στὴ Σουηδία καὶ στὴν Ἀμερική, ποὺ εἶνε τὰ πλουσιώτερα κράτη τοῦ κόσμου – ἀκοῦμε καὶ ὅτι **αὐτοκτονοῦν**. Βλέπουμε ἐπίσης ἀνθρώπους ποὺ ἀνέβηκαν στὰ ὑψηλὰ ἀξιώματα, νὰ πέφτουν ἀπὸ τ' ἀξιώματα

αὐτὰ καὶ νὰ γίνωνται περίεγλως τῆς κοινωνίας. Βλέπουμε ἀκόμη ἀνθρώπους, ἰδίως νέους, νὰ διασκεδάζουν, νὰ γλεντοῦν, καὶ στὸ τέλος νὰ καταντοῦν ράκη, κουρέλια υγείας, καὶ νὰ ζητοῦν μιὰ θεοὶ σὲ κάποιον ἄστυλο. Βλέπουμε ἐπίσης καὶ ὅσους ἤλπισαν στὴ γνῶσι καὶ τὴν ἐπιστήμη, νὰ νιώθουν κι αὐτοὶ ἀνικανοποίητοι καὶ νὰ λένε, ὅτι ἡ γνῶσις εἶνε μιὰ σταγόνα, ἐνῶ ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἀπέραντος ὠκεανός.

Κι ἂν ἀκόμα ὑποθέσουμε, ὅτι ἓνας ἄνθρωπος τὰ συγκεντρώνει **ὅλα αὐτὰ μαζί**, νομίζετε πὼς εἶνε εὐτυχισμένος; Ἄς κάνουμε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ὅτι ἓνας ἄνθρωπος τὰ συγκεντρώνει ὅλα· καὶ πλοῦτη ἔχει, καὶ δόξα ἔχει, καὶ ἡδονὲς ἔχει, καὶ διασκεδάσεις ἔχει, καὶ γνῶσι καὶ ἐπιστήμη ἔχει. Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι ὑπάρχει ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος, καὶ πάλι αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε εὐτυχισμένος. Παράδειγμα τέτοιου ἀνθρώπου, ποὺ τὰ συγκέντρωνε ὅλα, ἦταν ὁ βασιλεὺς **Σολομῶν**· αὐτὸς καὶ πλοῦτο εἶχε, καὶ γυναῖκες εἶχε - χαρέμια, καὶ δόξες εἶχε, καὶ τιμὲς εἶχε, καὶ ἡδονὲς εἶχε, καὶ διασκεδάσεις εἶχε, καὶ γνῶσι καὶ ἐπιστήμη εἶχε. Καὶ ὅμως στὸ τέλος, ἐνῶ τ' ἀπήλαυσε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ, μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔγραψε ἐκεῖνο τὸν τόσο ἀληθινὸ λόγον· «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2). Ματαιότης τὰ πλοῦτη, ματαιότης οἱ δόξες, ματαιότης τὰ χρήματα, ματαιότης οἱ ἡδονὲς καὶ οἱ διασκεδάσεις, ματαιότης οἱ γνῶσις καὶ οἱ ἐπιστήμες. Ὅλα ἀποδεικνύονται μάταια ἐμπρὸς στὸ μυστήριον τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος ὅλα τὰ σαρώνει· «*ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται*» (νεκρ. ἀκολ.).

Καὶ γεννᾶται πάλι τὸ ἐρώτημα· **Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ εὐτυχία;** Τὴν ἀπάντησι μᾶς ἔδωσε ἡ Ἐκκλησία μας πρὶν ἀπὸ λίγο. Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιον σήμερον (βλ. Λουκ. 6,17-23). Τ' ἀκούσατε, τὸ αἰσθανθήκατε, τὸ νιώσατε; Τεράστιες ἀλήθειες ἔχει μέσα. Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον εἶνε τὸ

κλειδί, τὸ χρυσὸ κλειδί, μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖς ν' ἀνοίξης τὸ κλειστὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας καὶ νὰ γίνης κ' ἐσὺ εὐτυχισμένος. Πῶς; τί λέει ὁ Χριστός;

* * *

Ὁ Χριστὸς μιλάει, ἀγαπητοί μου, μὲ μιὰ ἄλλη γλῶσσα. Δὲν μιλάει μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ κόσμου· μιλάει μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ δὲ γλῶσσα τοῦ οὐρανοῦ διαφέρει ἀπὸ τὴ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων. Τί λέει λοιπόν; «**Μακάριοι...**». Ἀρχίζει τὸ κήρυγμά του, τὴν Ἐπιτοῦ ὄρους ὁμιλία του, μὲ τὴ λέξι «μακάριοι», εὐτυχισμένοι (Λουκ. 6,20. Ματθ. 5,3). Καὶ τί λέει, ποιός εἶνε εὐτυχισμένος; Ὅχι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὰ πλοῦτη καὶ τὰ ἑκατομμύρια, ὄχι ἐκεῖνος ποὺ εἶνε φαντασμένος καὶ ὑπερήφανος καὶ νομίζει ὅτι ὅλα τὰ κατέχει· ἀλλὰ εὐτυχισμένος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ συναισθάνεται τὴν πενία του, τὴν πνευματικὴ του φτώχεια, καὶ ζητάει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Εὐτυχισμένος εἶνε ὄχι ἐκεῖνος ποὺ διασκεδάζει καὶ γλεντάει καὶ περνάει τὸν καιρὸ του μέσα στὰ νυχτερινὰ κέντρα, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ κλαίει κι ἀναστενάζει γιὰ τ' ἁμαρτήματα τὰ δικά του καὶ τ' ἁμαρτήματα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Εὐτυχισμένος εἶνε, λέει, ὄχι ὁ φιλάργυρος καὶ πλεονέκτης, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ ἀνοίγει τὴν καρδιά καὶ τὸ πορτοφόλι του καὶ ἐλεεῖ καὶ συντρέχει τοὺς ἄλλους. Εὐτυχισμένος εἶνε ὄχι ἐκεῖνος ποὺ νίκησε τὰ θηρία τὰ ἄγρια τῆς ἐρήμου, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ νίκησε τὸ μεγαλύτερο θηρίο, αὐτὸ ποὺ ἔχει μέσα του ὁ ἄνθρωπος· τὴν ὀργὴ καὶ τὸ θυμὸ· «**Μακάριοι οἱ πραεῖς...**» (Ματθ. 5,5). Εὐτυχισμένος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀδικεῖ, ἀλλὰ ἔχει δίψα δικαιοσύνης, καὶ θέλει ἡ δικαιοσύνη νὰ ἐπικρατήσῃ σ' ὅλα τὰ πλάτη καὶ τὰ μήκη τοῦ πλανήτη μας· «**Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην...**» (ἐ.ἀ. 5,6). Εὐτυχισμένος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τόλμη καὶ θάρρος καὶ δὲν ντρέπεται τὸν ἐλεεινὸ αὐτὸ κόσμο, κόσμο ὅπου πλεονάζουν οἱ δειλοὶ καὶ ἄνανδροι, αὐτοὶ ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ κάνουν οὔτε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ἀλλὰ κάθονται στὸ τραπέζι καὶ σηκώνονται ἀπ' τὸ τραπέζι χωρὶς σταυρό. Ὅχι οἱ ἄνανδροι, λέει, ὄχι οἱ δειλοὶ, ἀλλὰ οἱ γενναῖοι καὶ τολμηροί, ποὺ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ὁμολογοῦν τὴν πίστι τους ἐνώπιον ἀνθρώπων ἀπίστων καὶ ἀθέων καὶ αἵρετικῶν, αὐτοὶ εἶνε εὐτυχισμένοι. «**Μακάριοι**», λέει, «**οἱ δεδιωγμένοι**» (ἐ.ἀ. 5,10) «**ἐνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου μου**» (Μάρκ. 8,35). Αὐτοὶ εἶνε οἱ «**μακάριοι**», αὐτοὶ εἶνε **οἱ πραγματικὰ εὐτυχισμένοι**.

—**Μὰ ὑπάρχουν**, θὰ πῆτε, σήμερα τέτοιοι

ἄνθρωποι, ὅπως τοὺς περιγράφει ὁ Κύριος, ἄνθρωποι μὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρετές;

Δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουν. Ποιοὶ εἶνε; Εἶνε **οἱ ἅγιοι**, οἱ ἅγιοι ποὺ ἐορτάζουμε. Ἔνας δὲ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἁγίους εἶνε ὁ **ἅγιος Νικόλαος**, τὸν ὁποῖο τιμοῦμε σήμερα. Εἶχε ὅλες τὶς ἀρετὲς τοῦ Εὐαγγελίου, ὅλες τὶς ἀρετὲς ποὺ συνιστᾷ ὁ Κύριός μας· καὶ πρᾶος ἦταν, καὶ ταπεινὸς ἦταν, καὶ ἐλεήμων ἦταν, καὶ μακρόθυμος ἦταν, καὶ διψοῦσε καὶ ποθοῦσε τὴ δικαιοσύνη καὶ προσπαθοῦσε παντοῦ νὰ ἐξαπλωθῇ τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Τέτοιοι ἦταν ὁ ἅγιος Νικόλαος.

* * *

Ἀπέναντι στὰ ὑποδείγματα αὐτὰ τοῦ εὐαγγελίου καὶ τῶν ἁγίων ὅπως ὁ ἅγιος Νικόλαος, **ἐμεῖς ποῦ εἴμαστε, ἀγαπητοί μου;** Ὡ πόσο μακριὰ εἴμαστε! Πάρε ζυγαριὰ καὶ ζύγισε τὸν ἑαυτό σου. Ζυγαριὰ εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο. Ζύγισέ τον λοιπόν μὲ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ κάνε του μερικὰ ἐρωτήματα· —Ἐχω ἐγὼ τὶς ἀρετὲς ποὺ λέει ὁ Κύριος; Εἶμαι ἐλεήμων ὅπως μὲ θέλει ὁ Κύριος, ἢ μήπως ἔχω σύνθημα «Ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό μου, τίποτα γιὰ τὸν ἄλλο»; Εἶμαι ἄνθρωπος πρᾶος καὶ ταπεινός; Διψῶ τὴν δικαιοσύνη; Θέλω νὰ ἐπικρατήσῃ στὸν κόσμο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ; Ἐχω τόλμη καὶ θάρρος καὶ ὁμολογῶ τὴν πίστι μου, ἢ εἶμαι ἕνας ψεύτικος Χριστιανός, δειλὸς καὶ ἄνανδρος, ποὺ δὲν τολμῶ ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους ν' ἀναφέρω τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ; Ἐχω τέτοια προσόντα, τέτοιες ἀρετές; Ἐὰν ἔχουμε τέτοιες ἀρετές, τότε θὰ εἴμαστε μακάριοι.

Ἄν, ἀδελφοί μου, σήμερα δυστυχῆ ἢ ἀνθρωπότης, δυστυχεῖ ἀκριβῶς διότι **λείπει ἡ ἀρετὴ**. Ἐχει πλοῦτη ἢ ἀνθρωπότης, ἔχει μέσα ἢ ἀνθρωπότης, ἔχει τὰ πάντα. Οὐδέποτε ἄλλοτε ὁ κόσμος εἶχε τόσα πλοῦτη ὅσα ἔχει τώρα ἢ γῆ. Ἐν τούτοις, μέσα στὰ πλοῦτη αὐτά, μέσα στὶς ἐφευρέσεις καὶ ἀνέσεις, μέσα σ' αὐτὰ τὰ μεγαλεῖα τὰ ὑλικά, ὁ ἄνθρωπος εἶνε δυστυχισμένος ὅσο ποτέ ἄλλοτε. Ἀπόδειξις ὅτι ποτέ ἄλλοτε δὲν αὐτοκτονοῦσαν τόσοι ἄνθρωποι ὅσοι αὐτοκτονοῦν σήμερα, στὶς ἡμέρες τῶν πυραύλων καὶ τῶν διαστημοπλοίων. Δυστυχισμένος ὁ ἄνθρωπος! Γιατὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ ἀγαθοῦ.

Εἶθε ὁ Θεός, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ, νὰ δώσῃ καὶ σ' ἐμᾶς τὸ ἔλεός του, ὥστε ὅλοι νὰ γίνουμε **ζηλωταὶ τῆς ἀρετῆς**, τὴν ὁποία συνέστησε ὁ Κύριος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**